

4. PUST

Pustni čas, ti čas norosti,
smeha, šal prinašaš dosti!
Kdor v predpustu se iznori,
laže potlej post drži.

Hlaček misli, misli, misli,
končno pametno izmisli:
„Biba, zdaj je slabo vreme,
pojdiva se pustne šeme!“

Biba se ne dá prositi,
hitro jame vkup nositi:
rjuhe, srajce, prte, krila ...
Oh, za kroj ne bode sila!

Hlaček bo za beduina,
temnega Sahare sina;
v halji, turbanu se kaže,
si z globinom lice maže.

Kaj bo Biba? Za Japonko!
Punče se zasmeje zvonko,
brž v kimono se ogrne,
na pošev oči obrne.

Tiho vsak se venkaj splazi,
da ju dekla ne opazi.
Mahneta jo po hodniku
kar h gospodu uredniku.

Ta gospod za mizo piše,
s čela potne kaplje briše,
pridno Zvonček urejuje,
zraven lepe pesmi kuje.

Baš ko je v največji vneči,
vstopita dve pustni šemi,
a gospod se kar smehlija,
menda malce ju pozna.

Hlaček nekaj zablebeče,
po zamorsko vošči sreče,
Biba se po njem ravna:
kot Japonka se smehlija.

„Lenka, hitro sem potice
in sladkorčkov in medice!
Daj, pomagaj mi iz stiske,
ker visoke imam obiske!“

Ko sta se lepo podprla,
vrata za seboj zaprla,
vsa vesela, vsa v genotju
spet stojita na razpotju.

Zdaj pa k staremu gospodu,
tudi njemu bo po godu:
ves dan revež sam sedi,
zmerom kislo se drži!

To velita mala škrata
pa potrkata na vrata.
Glas osoren zareži:
„Kdo se tu okrog smoli?“

Trepetaje sta vstopila,
se globoko priklonila:
„Jutrovska popotnika
iščeva dobrotnika.“

Komaj Hlaček tako zine,
jezni mož za metlo prime,
po stopnicah ju podi,
da za njima se kadi...

